

Եղիա — Թիվ մեկը

Առաջինն ու Վերջինը

Jeff Pippenger

2023-07-31

Հին Կտակարանի եզրափակիչ խոսքը ներկայացնում է մի խոստում, ըստ որի Եղիա մարգարեն պիտի հայտնվի պատգամով Տիրոջ մեծ և ահեղ օրվանից առաջ:

Ահա, Ես ձեզ մոտ պիտի ուղարկեմ Եղիա մարգարեին՝ Տիրոջ մեծ և ահեղ օրվա գալուստից առաջ. և նա պիտի դարձնի հայրերի սիրտը դեպի որդիները, և որդիների սիրտը՝ դեպի իրենց հայրերը, որպեսզի Ես չգամ և երկիրը նզովքով չհարվածեմ: Մաղաքիա 4:5, 6.

Աստվածաշունչը հստակ է, որ «Տիրոջ մեծ և ահեղ օրը», կամ այն «անեծքը», որով Աստված «զարկում է երկրին», Հայտնության գրքում խորհրդանշորեն ներկայացվում է նաև որպես «յոթ վերջին պատուհասները» կամ «Աստծու բարկությունը»: Հայտնության տասնհինգերորդ գլուխը ներկայացնում է այն մարգարեական տեսարանը, որ տանում է դեպի տասնվեցերորդ գլխի մեծ և ահեղ յոթ վերջին պատուհասների թափվելը:

Եվ ես տեսա մեկ այլ նշան երկնքում՝ մեծ և զարմանալի. յոթ հրեշտակներ, որոնք ունեին վերջին յոթ պատուհասները, որովհետև դրանցով լցվեց Աստծու բարկությունը:

Եվ տեսա, ասես ապակյա ծով՝ կրակով խառնված. և նրանք, որ հաղթանակ էին տարել զազանի, նրա պատկերի, նրա նշանի և նրա անվան թվի վրա, կանգնած էին ապակյա ծովի վրա՝ ունենալով Աստծո քնարները: Եվ երգում էին Մովսեսի՝ Աստծո ծառայի երգը և Գառան երգը՝ ասելով. «Մեծ և սքանչելի են Քո գործերը, Տե՛ր Աստված Ամենակալ. արդար և ճշմարիտ են Քո ճանապարհները, ո՛վ սրբերի Թագավոր: Ո՛վ չի երկնչի Քեզնից, Տե՛ր, և չի փառավորի Քո անունը. որովհետև միայն Դու ես սուրբ. որովհետև բոլոր ազգերը պիտի գան և երկրպագեն Քո առաջ, որովհետև Քո դատաստանները հայտնվեցին»:

Եվ դրանից հետո նայեցի, և ահա՝ երկնքում բացվեց վկայության խորանի տաճարը. և տաճարից ելան յոթ հրեշտակները, որոնք ունեին յոթ պատուհասները՝ զգեստավորված մաքուր և սպիտակ բեհեզով, և իրենց կուրծքը գոտևորված էր ոսկե գոտիներով: Եվ չորս կենդանիներից մեկը յոթ հրեշտակներին տվեց յոթ ոսկե գավաթներ՝ լի Աստծու բարկությամբ, որ կենդանի է հավիտյանս հավիտենից: Եվ տաճարը լցվեց ծխով՝ Աստծու փառքից և նրա գործությունից. և ոչ ոք չէր կարող մտնել տաճար, մինչև որ յոթ հրեշտակների յոթ պատուհասները կատարվեին: Հայտնություն 15:1–8.

Պատճառը, որ «ոչ ոք չկարողացավ մտնել տաճար, մինչև որ յոթ հրեշտակների յոթ պատուհասները կատարվեցին», այն է, որ փրկությունը ստանալու հնարավորությունը փակվում է, երբ տասնհինգերորդ գլխում տաճարը լցվում է ծխով: Այն փորձության

Ժամանակը, որ մարդկությանը տրվել էր՝ ապաշխարելու և փրկություն գտնելու համար, այդժամ ավարտված է լինում: Երբ ժամանակի այդ կետը հասնում է, «Տիրոջ մեծ և ահեղ օրը», որը Հովհաննեսը կոչում է «յոթ վերջին պատուհասները», թափվում է Քրիստոսի Երկրորդ Գալուստին նախորդելով: Մաղաքիան այդ օրը կոչեց «ահեղ», իսկ Եսային այն բնորոշում է որպես Աստծո «արտասովոր գործը»:

Որովհետև Տերը պիտի վեր կենա, ինչպես Փերասիմ լեռան վրա, պիտի բարկանա, ինչպես Գաբավոնի հովտում, որպեսզի կատարի իր գործը՝ իր օտար գործը, և իրագործի իր արարքը՝ իր օտար արարքը: Արդ, մի՛ եղեք ծաղրողներ, որպեսզի ձեր կապանքները չգորանան, որովհետև ես Ձորաց Տեր Աստծուց լսեցի բնաջնջում, այն էլ վճռված ամբողջ երկրի վրա: Եսայիա 28:21, 22.

Թեև Աստծո «օտար գործը» ընդգրկում է «ամբողջ երկիրը», Ներշնչանքը հստակ է, որ պատուհասների թափվելը կապված է մեկ ազգի ապստամբության հետ:

«Օտար ազգերը կհետևեն Միացյալ Նահանգների օրինակին: Թեև նա է առաջնորդում, այնուամենայնիվ նույն ճգնաժամը պիտի հասնի մեր ժողովրդին աշխարհի բոլոր մասերում»: Վկայություններ, հատոր 6, էջ 395:

«Երբ Ամերիկան՝ կրոնական ազատության երկիրը, խղճին բռնություն գործադրելու և մարդկանց կեղծ շաբաթը պատվելու հարկադրելու մեջ միանա Պապությանը, ապա երկրագնդի վրա գտնվող ամեն երկրի ժողովուրդը կուղղորդվի հետևելու նրա օրինակին»: Testimonies, volume 6, 18.

Յուրաքանչյուր ազգ կլցնի իր փորձաշրջանի ժամանակի բաժակը, սակայն «Աստծո դատաստանները», որոնք Քույր Ուայթը բնորոշում է որպես «ազգային կործանում», «Աստծո կործանարար դատաստանների ժամանակը», ինչպես նա նաև անվանում է այն պատմությունը, որ սկսվում է Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքից, յոթ վերջին պատուհասները չեն:

«Մի ժամանակ է գալու, երբ Աստծո օրենքը, հատուկ իմաստով, մեր երկրում պիտի անվավերացվի: Մեր ազգի իշխանավորները օրենսդրական ակտերով պիտի պարտադրեն կիրակնօրյա օրենքը, և այդպես Աստծո ժողովուրդը պիտի մատնվի մեծ վտանգի: Երբ մեր ազգը, իր օրենսդրական խորհուրդներում, օրենքներ սահմանի՝ մարդկանց խղճերը կապելու իրենց կրոնական արտոնությունների վերաբերյալ, պարտադրելով կիրակնօրյա պահպանումը և ճնշող իշխանություն բանեցնելով նրանց դեմ, ովքեր պահում են յոթերորդ օրվա շաբաթը, Աստծո օրենքը, բոլոր գործնական նպատակներով, մեր երկրում պիտի անվավերացվի. և ազգային ուրացությանը պիտի հետևի ազգային կործանումը»: Review and Herald, December 18, 1888.

Աստծու դատաստանները, որոնք Քույր Ուայթը բնորոշում է որպես «ազգային կործանում», սկսվում են ազգային կիրակնօրյա օրենքից և նշանավորում են Աստծու «տարօրինակ գործի» սկիզբը, թեև Աստծու տարօրինակ գործն առավել հատուկ կերպով վերջին յոթ պատուհասներն են: Աստծու տարօրինակ գործի առավել ամբողջական պատկերը երևում է, երբ Եգիպտոսից ազատագրությունը միացվում է Աստծու

գործադրական դատաստանների շարքին: Եզիպտական պատուհասները, թեև թվով տասը, բաժանված էին: Առաջին երեքը տարբերվում էին վերջին յոթից: Այսպիսով, Եզիպտոսից ազատագրությունը մատնանշում է ժամանակի մի շրջան, որ ներկայացված է առաջին երեք պատուհասներով, որն սկսվում է Միացյալ Նահանգների ազգային կործանումով և շարունակվում է մինչև Միքայելի կանգնելը և մարդկային փորձաշրջանի փակվելը:

«Աստծո դատաստանները պիտի այցելուեն նրանց վրա, ովքեր ձգտում են ճնշել և կործանել Նրա ժողովրդին: Անօրենների հանդեպ Նրա երկարամտությունը մարդկանց քաջալերում է հանցանքի մեջ, սակայն նրանց պատիժը nonetheless հաստատուն և սարսափելի է, որովհետև երկար ժամանակով է հետաձգված: «Տերը պիտի կանգնի Փարասիմ լեռան պես, պիտի բարկանա Գաբավոնի հովտի պես, որպեսզի կատարի Իր գործը՝ Իր օտար գործը, և իրագործի Իր արարքը՝ Իր օտար արարքը»: Եսայիա 28:21: Մեր ողորմած Աստծո համար պատժի գործը օտար գործ է: «Կենդանի եմ ես, ասում է Տեր Աստուածը, ես հաճույք չեմ գտնում ամբարիշտի մահուան մեջ»: Եզեկիել 33:11: Տերը «ողորմած և գթառատ է, երկայնամիտ, և առատ՝ բարությանը ու ճշմարտությանը, ... ներելով անօրենությունը, հանցանքը և մեղքը»: Սակայն Նա «ոչ մի կերպ անմեղ չի համարի մեղավորին»: «Տերը բարկանալու մեջ դանդաղ է, և մեծ՝ գործությամբ, և բնավ չի արդարացնի ամբարշտին»: Ելք 34:6, 7, Նաւում 1:3: Սարսափելի բաներով՝ արդարության մեջ, Նա պիտի արդարացնի Իր ոտնակոխ եղած օրենքի իշխանությունը: Հանցավորին սպասող հատուցման խստությունը կարելի է գնահատել Տիրոջ՝ արդարադատություն գործադրելու հանդեպ ունեցած դժկամությամբ: Այն ազգը, որին Նա երկար հանդուրժում է, և որին չի հարվածի, մինչև որ Աստծո հաշվի մեջ չլցնի իր անօրենության չափը, ի վերջո պիտի խմի բարկության բաժակը՝ ողորմությամբ չխառնված»:

«Երբ Քրիստոսը դադարի Իր բարեխոսությունը սրբաբանում, այն անխառն բարկությունը, որ սպառնացված է նրանց դեմ, ովքեր երկրպագում են գազանին և նրա պատկերին ու ընդունում են նրա նշանը (Հայտնություն 14:9, 10), պիտի թափվի նրանց վրա: Այն պատուհասները, որ Եզիպտոսի վրա եկան, երբ Աստված պատրաստվում էր ազատագրել Իսրայելին, իրենց բնույթով նման էին այն առավել սարսափելի և լայնածավալ դատաստաններին, որոնք պետք է գան աշխարհի վրա Աստծո ժողովրդի վերջնական ազատագրությունից անմիջապես առաջ: Հայտնության գրողը, նկարագրելով այդ ահավոր պատուհասները, ասում է. «Չար և ծանր խոց ընկավ այն մարդկանց վրա, որոնք ունեին գազանի նշանը և երկրպագում էին նրա պատկերին»: Ծովը «դարձավ մեռած մարդու արյան պես, և ծովում եղած ամեն կենդանի հոգի մեռավ»: Եվ «գետերը և ջրերի աղբյուրները ... արյուն դարձան»: Որքան էլ սարսափելի լինեն այս պատիժները, Աստծո արդարությունը լիովին արդարացված է մնում: Աստծո հրեշտակը հայտարարում է. «Արդար ես Դու, ո՛վ Տեր, ... որովհետև այսպես դատեցիր. քանզի նրանք թափեցին սրբերի և մարգարեների արյունը, և Դու նրանց արյուն տվեցիր խմելու, որովհետև արժանի են»: Հայտնություն 16:2–6: Աստծո ժողովրդին մահվան դատապարտելով՝ նրանք նույնքան իսկապես կրել են նրանց արյան մեղքը, ասես այն թափված լինե՞ր իրենց իսկ ձեռքերով: Նույն կերպ Քրիստոսը Իր ժամանակի հրեաներին հայտարարեց

մեղավոր բոլոր սուրբ մարդկանց արյան համար, որ թափվել էր Աբելի օրերից ի վեր, որովհետև նրանք ունեին նույն ոգին և ձգտում էին կատարել նույն գործը այս մարգարեասպանների հետ»:

«Հաջորդող ժանտախտում իշխանություն է տրվում արեգակին «մարդկանց կրակով խանձելու: Եվ մարդիկ մեծ տապով խանձվեցին»: 8, 9 համարներ: Մարգարենները այսպես են նկարագրում երկրի վիճակն այդ ահեղ ժամանակում. «Երկիրը սգում է, ... որովհետև դաշտի հունձքը կորչել է.... Դաշտի բոլոր ծառերը չորացել են, որովհետև ուրախությունը չորացել է մարդկանց որդիներից»: «Մերմը փտել է իր կոշտերի տակ, շտեմարանները ամայացել են.... Ի՞նչպես են հառաչում անասունները: Նախիրները շփոթության մեջ են, որովհետև արոտ չունեն.... Ջրերի գետերը ցամաքել են, և կրակը խժռել է անապատի արոտավայրերը»: «Տաճարի երգերը այն օրը ողբերի պիտի վերածվեն, ասում է Տեր Աստվածը. ամեն տեղ շատ դիակներ պիտի լինեն, և դրանք պիտի դուրս գցեն լռությամբ»: Հովել 1:10-12, 17-20; Ամոս 8:3:

«Այս պատուհասները համընդհանուր չեն, այլապես երկրի բնակիչները լիովին կվերանային: Մակայն դրանք կլինեն ամենասոսկալի պատուհասները, որ երբևէ հայտնի են եղել մահկանացուներին: Մարդկանց վրա եկած բոլոր դատաստանները, մինչ շնորհի ժամանակի ավարտը, խառնված են եղել ողորմությամբ: Քրիստոսի բարեխոս արյունը պաշտպանել է մեղավորին, որպեսզի նա չստանա իր մեղքի ողջ չափը, բայց վերջին դատաստանում բարկությունը թափվում է՝ առանց ողորմության հետ խառնվելու»:

«Այն օրը բազմությունները կփափագեն Աստծո ողորմության ապաստանը, որը նրանք այնքան երկար արհամարհել են: «Ահա օրեր են գալիս, ասում է Տեր Աստվածը, երբ սով պիտի ուղարկեմ երկրի վրա, ոչ թե հացի սով, և ոչ էլ ջրի ծարավ, այլ Տիրոջ խոսքերը լսելու: Եվ նրանք պիտի թափառեն ծովից ծով, և հյուսիսից մինչև արևելք, պիտի վազեն այս ու այն կողմ՝ Տիրոջ խոսքը որոնելու, և չեն գտնի այն»: Ամոս 8:11, 12»: Մեծ պայքարը, 627-629:

Նախորդ հատվածում ասվում էր. «Այն ազգը, որի հանդեպ Նա երկայնամիտ է, և որին չի հարվածի, մինչև որ Աստծո հաշվում չլցնի իր անօրենության չափը, ի վերջո պիտի խմի բարկության բաժակը՝ ողորմությամբ չխառնված»: Նա նույն պարբերության մեջ նաև գրել է. «Եզիպտոսի վրա եկած պատուհասները, երբ Աստված պատրաստվում էր ազատել Իսրայելին, իրենց բնույթով նման էին այն ավելի սոսկալի և ավելի լայնածավալ դատաստաններին, որոնք պիտի իջնեն աշխարհի վրա Աստծո ժողովրդի վերջնական ազատագրումից անմիջապես առաջ»: Այն ազգը (Միացյալ Նահանգները), որ լցնում է «անօրենության չափը», պիտի կրի Եզիպտոսի տասը պատուհասներին նման պատուհասներ:

Եզիպտոսի պատուհասները բաժանված էին երկու ժամանակաշրջանի: Առաջին երեք պատուհասները իջան բոլորի վրա, բայց վերջին յոթ պատուհասները միայն եզիպտացիների վրա իջան:

Եվ այն օրը պիտի առանձնացնեմ Գոշենի երկիրը, որտեղ բնակվում է Իմ ժողովուրդը, որպեսզի այնտեղ ճանճերի երամներ չլինեն, որպեսզի դու գիտենաս, թե Ես եմ Տերը երկրի մեջտեղում: Ելք 8:22:

Եզիպտոսի վրա եկած առաջին երեք պատուհասները վրա հասան ամենուր, սակայն Գեսեմը, որտեղ բնակվում էին եբրայեցիները, չստացավ Եզիպտոսի վերջին յոթ պատուհասները: Միացյալ Նահանգներն այն ազգն է, որ կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ լցնում է իր անօրենության բաժակը: Այդ պահին ազգային ուրացությանը հետևում է ազգային կործանումը, բայց այն դատաստանները, որոնք առաջ են բերում ազգային կործանումը, ողորմությամբ են խառնված, մինչև որ Միքայելը կանգնի և փորձաշրջանն ամբողջ մարդկության համար փակվի: Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ այժմ իրենց շաբաթապահ դավանողներից մեծամասնությունը կխոնարհվի տիրող իշխանությունների առաջ և կընդունի գազանի նշանը: Այդ ժամանակ կիրակնօրյա օրենքի հարցը հոգևոր փորձություն է դառնում նրանց համար, ովքեր եղել են ադվենտիզմից դուրս: Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքից մինչև Միքայելի կանգնելը տասնմեկերորդ ժամի մշակների մեծ հավաքն է, բայց դուռն արդեն փակվել է նրանց վրա, ովքեր պատասխանատու են համարվում յոթերորդ օրվա շաբաթի լույսի համար՝ նախքան կիրակնօրյա օրենքը:

«Օր օրի ավելի ու ավելի ակնհայտ է դառնում, որ Աստծո դատաստաններն աշխարհում են: Կրակով, ջրհեղեղով և երկրաշարժով Նա զգուշացնում է այս երկրի բնակիչներին Իր մոտալուտ գալուստի մասին: Մոտենում է այն ժամանակը, երբ աշխարհի պատմության մեծ ճգնաժամը վրա կհասնի, երբ Աստծո կառավարության մեջ յուրաքանչյուր շարժում կհետևվի սաստիկ հետաքրքրությամբ և անարտահայտելի սարսափով: Արագ հաջորդականությամբ Աստծո դատաստանները կհետևեն միմյանց՝ կրակ և ջրհեղեղ և երկրաշարժ, պատերազմի և արյունահեղության հետ»:

«Օ՛, եթե միայն ժողովուրդը ճանաչեր իր այցելության ժամանակը: Շատեր կան, որոնք դեռևս չեն լսել այս ժամանակի փորձարար ճշմարտությունը: Շատեր կան, որոնց հետ Աստծո Հոգին պայքարում է: Աստծո կործանարար դատաստանների ժամանակը ողորմության ժամանակ է նրանց համար, ովքեր ճշմարտությունը ճանաչելու հնարավորություն չեն ունեցել: Տերը քնքշությամբ պիտի նայի նրանց վրա: Նրա ողորմած սիրտը հուզված է. Նրա ձեռքը դեռևս մեկնված է՝ փրկելու, մինչդեռ դուռը փակված է նրանց համար, ովքեր չկամենացին ներս մտնել»:

«Աստծո ողորմությունը դրսևորվում է Նրա երկար համբերատարության մեջ: Նա զսպում է Իր դատաստանները՝ սպասելով, որ նախազգուշացման լուրը հնչեցվի բոլորին: Ո՛հ, եթե մեր ժողովուրդը զգար, ինչպես որ պետք է, իր վրա դրված պատասխանատվությունը՝ աշխարհին ողորմության վերջին լուրը տալու համար, ի՞նչ հրաշալի գործ կկատարվեր»։ Testimonies, volume 9, 97.

Նախորդ հատվածում նա նշում է, որ «Աստծո կործանարար դատաստանների ժամանակը ողորմության ժամանակն է նրանց համար, ովքեր հնարավորություն չեն ունեցել իմանալու, թե ինչ է ճշմարտությունը»: Հաջորդ հատվածում նա այդ

Ժամանակահատվածին անդրադառնում է որպես «նեղության ժամանակ»:

«Ես տեսա, որ սուրբ Շաբաթը կա և կլինի այն բաժանարար պատը ճշմարիտ Աստծո Իսրայելի և անհավատների միջև. և որ Շաբաթը այն մեծ հարցն է, որը պիտի միավորի Աստծո սիրելի, սպասող սրբերի սրտերը: Եվ եթե մեկը հավատար, պահեր Շաբաթը և ընդուներ դրա հետ կապված օրհնությունը, ապա հետո թողներ այն և խախտեր սուրբ պատվիրանը, նա իր իսկ դեմ կփակեր Սուրբ Քաղաքի դռները, այնքան հաստատ, որքան որ կա Աստված, որ իշխում է վերին երկնքում: Ես տեսա, որ Աստված ունի զավակներ, որոնք չեն տեսնում և չեն պահում Շաբաթը: Նրանք դրա վերաբերյալ լույսը չէին մերժել: Եվ նեղության ժամանակի սկզբում մենք լցվեցինք Սուրբ Հոգով, երբ առաջ գնացինք և ավելի լիովին հոչակեցինք Շաբաթը: Սա զայրացրեց եկեղեցուն և անվանական աղվենտիստներին, քանի որ նրանք չէին կարող հերքել Շաբաթի ճշմարտությունը: Եվ այդ ժամանակ Աստծո ընտրյալները բոլորը հստակ տեսան, որ ճշմարտությունը մեզ հետ է, և նրանք դուրս եկան ու մեզ հետ տարան հալածանքը»: A Word to the Little Flock, 18, 19.

Թեև փոքր-ինչ փոփոխված, հենց նոր մեջբերված նույն հատվածը գտնվում է նաև Early Writings գրքում: Այդ գրքում նա ներառում է մեկնաբանություն «նեղության ժամանակի» վերաբերյալ իր արտահայտության մասին: A Word to the Little Flock-ը Մեծ Հիասթափությունից՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ից հետո, հիասթափված հավատարիմ միլլերիտների առաջին հրատարակությունն էր, և տասնամյակներ անց, երբ խմբագիրները այդ բրոշյուրից հատվածներ օգտագործեցին՝ դրանք Early Writings գրքում ներառելու համար, նրանք հստակեցրին, որ հիշատակված «նեղության ժամանակը» վերջին յոթ պատուհասները չէր, որովհետև երբ վերջին յոթ պատուհասները թափվում են, դատաստանների հետ այլևս ողորմություն խառնված չէ:

«1. 33-րդ էջում տրված է հետևյալը. «Ես տեսա, որ սուրբ Շաբաթը եղել է և պիտի լինի բաժանարար պատը Աստծու ճշմարիտ Իսրայելի և անհավատների միջև, և որ Շաբաթը մեծ հարցն է՝ միավորելու Աստծու սիրելի, սպասող սրբերի սրտերը: Ես տեսա, որ Աստված ունի զավակներ, որոնք չեն տեսնում և չեն պահում Շաբաթը: Նրանք չեն մերժել նրա վերաբերյալ լույսը: Եվ նեղության ժամանակի սկզբում մենք լցվեցինք Սուրբ Հոգով, երբ դուրս եկանք և ավելի լիովին հոչակեցինք Շաբաթը»:

«Այս տեսիլքը տրվեց 1847 թվականին, երբ Շաբաթը պահող աղվենտիստ եղբայրներից շատ քչերն էին, և նրանցից էլ քչերն էին ենթադրում, թե դրա պահպանումը բավականաչափ կարևոր է՝ Աստծո ժողովրդի և անհավատների միջև սահմանագիծ քաշելու համար: Այժմ այդ տեսիլքի իրականացումը սկսում է երևալ: Այստեղ հիշատակված «այն նեղության ժամանակի սկիզբը» չի վերաբերում այն ժամանակին, երբ պատուհասները պիտի սկսեն թափվել, այլ մի կարճ ժամանակահատվածի՝ դրանց թափվելուց անմիջապես առաջ, մինչ Քրիստոսը սրբաբանում է: Այդ ժամանակ, մինչ փրկության գործը մոտենում է ավարտին, նեղությունը պիտի վրա հասնի երկրի վրա, և ազգերը պիտի բարկանան, սակայն պիտի զսպվեն, որպեսզի չկանխեն երրորդ հրեշտակի գործը: Այդ ժամանակ «վերջի անձրևը», կամ Տիրոջ ներկայությունից եկող զովությունը, պիտի գա՝ զորություն տալու երրորդ հրեշտակի բարձրաձայն ձայնին և սրբերին պատրաստելու

կանգնելու այն ժամանակաշրջանում, երբ յոթ վերջին պատուհասները պիտի թափվեն»: Early Writings, 85.

Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքի ընդունման ժամանակ ազգային ուրացությանը կհետևի ազգային կործանումը: Այդ կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ Միացյալ Նահանգներում աղվենտիզմը կբաժանվի երկու դասերի. մեկը կընդունի գազանի դրոշմը, իսկ մյուսը՝ Աստծո կնիքը: Միացյալ Նահանգների ազգային կործանումը ներկայացված է Եգիպտոսի առաջին երեք պատուհասներով: Այդ դատաստանները շարունակվում են մինչև մարդկային փորձաշրջանի ավարտը, ապա կթափվեն յոթ վերջին պատուհասները, որոնք ողորմությամբ չխառնված են:

Իմ միտքը ավելի քիչ է վերաբերում Եգիպտոսի մարգարեական պատմությանը և ավելի շատ՝ այն փաստին, որ Էլեն Ուայթը Եգիպտոսը նույնացնում է որպես այն ազգի խորհրդանիշը, որը ողջ աշխարհին հարկադրում է ընդունել գազանի նշանը, որովհետև այդ կերպ նա օգտագործում է սկիզբը՝ վերջը պատկերավոր ցուցադրելու համար, ինչը Հիսուսի՝ որպես Ալֆայի և Օմեգայի, մարգարեական ստորագրությունն է: Ելքի պատմության մեջ, երբ Տերը ուխտի մեջ է մտնում հին Իսրայելի հետ, Նա Իրեն ներկայացնում է նոր անունով:

Այն ժամանակ Տերը ասաց Մովսեսին. «Այժմ պիտի տեսնես, թե ինչ պիտի անես փարաւոնին. որովհետեւ զօրաւոր ձեռքով նա պիտի արձակի նրանց, եւ զօրաւոր ձեռքով պիտի վանի նրանց իր երկրից»:

Եվ Աստված խոսեց Մովսեսի հետ ու ասաց նրան. «Ես եմ ՏԵՐԸ. Եվ ես հայտնվեցի Աբրահամին, Իսահակին և Հակոբին՝ Ամենակալ Աստծո անունով, բայց իմ ԵՀՈՎԱ անունով նրանց հայտնի չէի եղել»:

Եվ Ես էլ հաստատեցի Իմ ուխտը նրանց հետ՝ տալու նրանց Քանանի երկիրը, նրանց պանդխտության երկիրը, որտեղ նրանք օտարականներ էին: Եվ Ես էլ լսեցի Իսրայելի որդիների հառաչանքը, որոնց Եգիպտացիները ստրկության մեջ են պահում, և հիշեցի Իմ ուխտը: Ուստի ասա Իսրայելի որդիներին. Ես եմ Տերը, և Ես ձեզ դուրս կբերեմ Եգիպտացիների բեռների տակից, և կազատեմ ձեզ նրանց ստրկությունից, և կփրկագնեմ ձեզ մեկնված բազկով և մեծ դատաստաններով: Եվ Ես ձեզ Ինձ համար ժողովուրդ կընդունեմ, և ձեզ համար Աստված կլինեմ. և դուք պիտի գիտենաք, որ Ես եմ Տերը՝ ձեր Աստվածը, որ ձեզ դուրս է բերում Եգիպտացիների բեռների տակից: Եվ Ես ձեզ պիտի մտցնեմ այն երկիրը, որի վերաբերյալ երդվեցի այն տալ Աբրահամին, Իսահակին և Հակոբին, և այն ձեզ պիտի տամ որպես ժառանգություն. Ես եմ Տերը:

Եվ Մովսեսն այսպես խոսեց Իսրայելի որդիների հետ, բայց նրանք չլսեցին Մովսեսին հոգու տառապանքի և դաժան ծառայության պատճառով: Ելք 6:1–9:

Տերն այստեղ Մովսեսին նույնացնում է որպես Իր ուխտի ներկայացուցիչ, ինչպես Հակոբը, Իսահակը և Աբրահամն էին: Մինչև Մովսեսի պատմությունը ԵՀՈՎԱ անունը անհայտ էր Աբրահամին և նրա սերունդներին, և Աբրահամի ուխտի նորոգության պատմության մեջ, երբ եբրայեցիները պետք է ազատագրվեին եգիպտական

գերությունից, Տերը ներկայացնում է Իր բնավորության նոր հայտնություն, որովհետև մարգարեական առումով անունը ներկայացնում է բնավորություն: Երբ Աբրամը մտավ ուխտի մեջ Տիրոջ հետ, Տերը փոխեց նրա անունը՝ դարձնելով Աբրահամ: Եզիպտական գերության մարգարեության սկզբում ուխտի մարդկային ներկայացուցիչը փոխված անուն ստացավ, իսկ այդ մարգարեության ավարտին Աստված Իր համար ներկայացրեց մի նոր անուն:

Աբրամը տասնհինգերորդ գլխում ուխտի մեջ մտավ, և այնտեղ ներկայացվեց եզիպտական գերության չորս հարյուր տարվա մարգարեությունը: Տասնյոթերորդ գլխում Աբրամին տրվեց թլփատության կարգը, և փոխվեցին նրա ու Սառայի անունները:

Չորս հարյուր տարի անց Մովսեսը բարձրացվեց՝ իրականացնելու Աբրահամի չորս հարյուր տարվա մարգարեությունը: Աբրահամը, Իսահակը, Հակոբը և Մովսեսը բոլորը ներկայացնում են այն հարյուր քառասունչորս հազարը, որոնք վերջին օրերում ուխտի մեջ են մտնում Տիրոջ հետ:

«Այս երկրի պատմության վերջին օրերին Աստծո ուխտը Իր պատվիրանապահ ժողովրդի հետ պիտի նորոգվի»: Review and Herald, February 26, 1914.

Գազանի նշանն ընդունող շաբաթապահների բաժանումը Աստծու կնիքն ստացող շաբաթապահներից կատարվում է կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Այդ բաժանումը ներկայացված է տասը կույսերի առակում:

«Մատթեոս 25-ի տասը կույսերի առակը նույնպես ներկայացնում է ադվենտիստ ժողովրդի փորձառությունը»: The Great Controversy, 393.

«Ես հաճախ հղվում եմ տասը կույսերի առակին, որոնցից հինգը իմաստուն էին, և հինգը՝ հիմար: Այս առակը կատարվել է և պիտի կատարվի մինչև իսկ տառացիորեն, որովհետև այն հատուկ կիրառություն ունի այս ժամանակի համար և, երրորդ հրեշտակի լուրի պես, կատարվել է և պիտի շարունակի լինել ներկա ճշմարտություն մինչև ժամանակի վախճանը»: Review and Herald, August 19, 1890.

Առակը կատարվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, երբ Միլլերական պատմության իմաստուն և անմիտ կույսերը բաժանվեցին: Ադվենտիզմի սկիզբը ներկայացնում է Ադվենտիզմի ավարտը, և վերջում տեղի ունեցող բաժանումը տասը կույսերի առակի կատարյալ իրականացումն է, իսկ այդ վերջնական բաժանումը առաջ է բերվում կիրակնօրյա օրենքով:

«Կրկին, այս առակները սովորեցնում են, որ դատաստանից հետո փորձության ժամանակ այլևս չպետք է լինի: Երբ ավետարանի գործը ավարտվում է, անմիջապես հաջորդում է բարիի և չարի բաժանումը, և յուրաքանչյուր դասի ճակատագիրը հավիտյանս հաստատվում է»: Christ's Object Lessons, 123.

Տասը կույսերի առակը ցույց է տալիս, որ ադվենտիզմի իմաստուն կույսերն են, որ Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ ստանում են Աստծո կնիքը, իսկ ադվենտիզմի հիմար կույսերն են, որ ստանում են գազանի դրոշմը: Հիմար կույսերը

ներկայացված են նաև որպես լատղիկեցիներ:

«Եկեղեցու այն վիճակը, որը ներկայացված է անմիտ կույսերով, նաև հիշատակվում է որպես Լատղիկիայի վիճակ»: Review and Herald, August 19, 1890.

Վերջին օրերում, երբ Աստված նորոգի Իր ուխտը Իր պատվիրանապահ ժողովրդի հետ, Աստված Իր մասին կհայտնի մի նոր անուն, ինչպես արեց, երբ նորոգեց ուխտը Մովսեսի օրերում: Անխոհեմ կույսերի վիճակն այն է, որ նրանք յուր չունեն, իսկ Լատղիկեցիների վիճակն այն է, որ նրանք չափազանց կույր են տեսնելու, թե յուր չունեն: Ակնհայտ է, որ եթե անխոհեմ կույսերը Լատղիկեցիներ են, ապա իմաստուն կույսերը Փիլադելփեցիներ են:

Եվ Փիլադելփիայի եկեղեցու հրեշտակին գրի՛ր. Այսպես է ասում Սուրբը, Ճշմարիտը, որ ունի Դավթի բանալին, որ բացում է, և ոչ ոք չի փակում, և փակում է, և ոչ ոք չի բացում. Գիտեմ քո գործերը. ահա, քո առաջ բաց դուռ եմ դրել, և ոչ ոք չի կարող այն փակել, որովհետև դու քիչ գործություն ունես, և պահել ես իմ խոսքը, և չես ուրացել իմ անունը:

Ահա՛, սատանայի ժողովարանից եղողներին, որոնք ասում են, թե հրեաներ են, բայց չեն, այլ ստում են, ահա՛, պիտի անեմ, որ գան և երկրպագեն քո ոտքերի առաջ, և գիտենան, որ Ես քեզ սիրել եմ: Քանի որ պահեցիր Իմ համբերության խոսքը, Ես էլ քեզ պիտի պահեմ փորձության ժամից, որ գալու է ամբողջ աշխարհի վրա՝ փորձելու երկրի վրա բնակվողներին:

Ահա, ես շուտով գալիս եմ. ամուր պահիր այն, ինչ ունես, որպեսզի ոչ ոք չվերցնի քո պսակը: Ով հաղթահարի, նրան իմ Աստծու տաճարում սյուն պիտի դարձնեմ, և նա այլևս դուրս չպիտի գա. և նրա վրա պիտի գրեմ իմ Աստծու անունը, և իմ Աստծու քաղաքի անունը, որ նոր Երուսաղեմն է, որ իմ Աստծուց իջնում է երկնքից. և նրա վրա պիտի գրեմ իմ նոր անունը: Ով ականջ ունի, թող լսի, թե Հոգին ինչ է ասում եկեղեցիներին: Հայտնություն 3:7–13:

Ֆիլադելֆացիները ներկայացնում են հարյուր քառասունչորս հազարը, և նրանց խոստացվել է, որ Աստված Իր նոր անունը կգրի նրանց վրա: Երբ Տերը ուխտի մեջ մտնի հարյուր քառասունչորս հազարի հետ, Նա Իր մասին նոր անուն կներկայացնի: Աբրահամին Տիրոջ կողմից ասվեց, որ Նա Ամենակարող Աստված է:

Եվ երբ Աբրամը իննսունինը տարեկան էր, Տերը երևաց Աբրամին և ասաց նրան. «Ես Ամենակարող Աստվածն եմ. քայլի իմ առաջ և եղի՛ր կատարյալ: Եվ իմ ու քո միջև իմ ուխտը պիտի հաստատեմ և քեզ պիտի չափազանց բազմացնեմ»: Եվ Աբրամն ընկավ իր երեսի վրա, և Աստված խոսեց նրա հետ՝ ասելով. «Ինչ վերաբերում է ինձ, ահա իմ ուխտը քեզ հետ է, և դու շատ ազգերի հայր պիտի լինես: Այլևս քո անունը Աբրամ չպիտի կոչվի, այլ քո անունը Աբրահամ պիտի լինի, որովհետև քեզ շատ ազգերի հայր եմ կարգել»: Ծննդոց 17:1–5.

Երբ Տերը առաջին անգամ ուխտի մեջ մտավ ընտրյալ ժողովրդի հետ Աբրահամի օրերում, Նա Իրեն հայտնեց որպես Ամենակարող Աստված: Երբ Նա Մովսեսի օրերում առավել զարգացրեց Իր ուխտային հարաբերությունը, առաջին անգամ Իրեն հայտնեց

որպես ԵՀՈՎԱ: Երբ Հիսուսը եկավ՝ շատերի համար մեկ շաբաթով ուխտը հաստատելու, Նա ներկայացրեց Աստծո մի նոր անուն, որը Հին Կտակարանում արտահայտվել էր միայն մեկ անգամ, և այն էլ՝ մի բաբելոնացու կողմից:

Այն ժամանակ Նաբուգոդոնոսոր արքան զարմացավ, շտապ վեր կացավ, խոսեց և ասաց իր խորհրդականներին. «Մի թե երեք մարդու չէինք կապած գցել կրակի մեջտեղը»: Նրանք պատասխանեցին և ասացին արքային. «Ճիշտ է, ո՛վ արքա»: Նա պատասխանեց ու ասաց. «Ահա ես տեսնում եմ չորս մարդու՝ արձակված, որոնք շրջում են կրակի մեջտեղում, և նրանց վրա վնաս չկա, իսկ չորրորդի կերպարանքը նման է Աստծու Որդուն»: Դանիել 3:24, 25.

Շատ հեշտ է հաստատել, որ Դանիելի գրքի երրորդ գլուխը նույնացնում է Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքը: Դանիելի երրորդ գլխում Մեղրաքը, Միսաքը և Աբեդնագովը ներկայացնում են հարյուր քառասունչորս հազարը: Հարյուր քառասունչորս հազարը նրանք են, որ վերջին անգամ նորոգում են ուխտը: Դանիելի երրորդ գլխում մենք տեսնում ենք կիրակնօրյա օրենքի և ուշ անձրևի պատմության մարգարեական պատկերավորումը: Քրիստոսը եղել է և լինելու է հալածանքի կրակների մեջ Իր երեք արժանավորների հետ՝ ներկայացնելով ոչ միայն հարյուր քառասունչորս հազարը, այլև երեք հրեշտակների պատգամները: Կրակի մեջ, որը նախապատկերում է կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամը, Նա նույնացվում է Իր անուններից մեկով, և դա մի անուն է, որը պատմության մեջ չէր ներկայացվելու, մինչև Քրիստոսը չէր եկել որպես Աստծո Որդի: Երրորդ գլխի պատկերավորման մեջ մենք տեսնում ենք նրանց, ովքեր աշխարհի վախճանին նորոգում են ուխտը՝ վերջին ճգնաժամի ընթացքում հաղորդակցվելով Քրիստոսի հետ, և Նա ունի մի անուն, որը ոչ մի մարդ չգիտեր:

Մինչև չափազանց հեռանանք Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքը ներկայացնող եգիպտական ազատագրման մեր քննությունից, պետք է մեզ հիշեցնենք, որ նախքան Եգիպտոսում տասը պատուհասներից առաջինի սկսվելը, գոյություն ունեւր իսկական շաբաթապահական խոովություն:

Եվ Փարավոնն ասաց. «Ահա երկրի ժողովուրդն այժմ շատ է, և դուք նրանց հանգիստ եք տալիս իրենց բեռներից»: Եվ նույն օրը Փարավոնը հրամայեց ժողովրդի վերակացուներին և նրանց պաշտոնյաներին՝ ասելով. «Այլևս ժողովրդին աղյուս չինելու համար ծղոտ մի՛ տվեք, ինչպես առաջ էր. թող իրենք գնան և իրենց համար ծղոտ հավաքեն: Բայց աղյուսների այն չափը, որ նրանք առաջ էին պատրաստում, նրանց վրա դրեք. դրանից ոչինչ մի՛ պակասեցրեք, որովհետև նրանք ծույլ են. դրա համար էլ աղաղակում են՝ ասելով. “Թող գնանք և զոհ մատուցենք մեր Աստծուն”: Ավելի շատ գործ դրվի այդ մարդկանց վրա, որպեսզի դրանով զբաղվեն և ունայն խոսքերի վրա ուշադրություն չդարձնեն»: Եվ ժողովրդի վերակացուներն ու նրանց պաշտոնյաները դուրս եկան և խոսեցին ժողովրդի հետ՝ ասելով. «Այսպես է ասում Փարավոնը. “Ես ձեզ ծղոտ չեմ տա: Գնացե՛ք, ձեզ համար ծղոտ վերցրե՛ք, որտեղ որ կարող եք գտնել. սակայն ձեր աշխատանքից ոչինչ չի պակասեցվի”»: Եվ ժողովուրդը ցրվեց Եգիպտոսի ամբողջ երկրով մեկ՝ ծղոտի փոխարեն խոզան հավաքելու: Իսկ վերակացուները շտապեցնում էին նրանց՝ ասելով. «Կատարե՛ք

ձեր գործերը, ձեր ամենօրյա չափաբաժինը, ինչպես այն ժամանակ, երբ ծղոտ կար»։ Եվ Իսրայելի որդիների պաշտոնյաները, որոնց վրա Փարավոնի վերակացուները կարգել էին, ծեծվում էին և նրանցից պահանջվում էր. «Ինչո՞ւ երեկ և այսօր, ինչպես առաջ, չկատարեցիք աղյուս շինելու ձեր պարտքը»։ Այն ժամանակ Իսրայելի որդիների պաշտոնյաները եկան և աղաղակեցին Փարավոնին՝ ասելով. «Ինչո՞ւ այսպես ես վարվում քո ծառաների հետ։ Ծղոտ չի տրվում քո ծառաներին, բայց մեզ ասում են. “Աղյուս շինեցե՛ք”։ Եվ ահա քո ծառաները ծեծվում են, մինչդեռ մեղքը քո իսկ ժողովրդի վրա է»։ Բայց նա ասաց. «Ծույլ եք դուք, ծույլ. դրա համար էլ ասում եք. “Թող գնանք և զոհ մատուցենք Տիրոջը”։ Շիմա գնացե՛ք և աշխատեցե՛ք, որովհետև ձեզ ծղոտ չի տրվելու, բայց աղյուսների չափը պիտի տաք»։ Եվ Իսրայելի որդիների պաշտոնյաները տեսան, որ իրենք ծանր վիճակի մեջ են, երբ ասվեց. «Ձեր ամենօրյա աղյուսների չափից ոչինչ չպիտի պակասեցնեք»։ Ելք 5:5–19:

Կիրակնօրյա օրենքից առաջ յոթերորդ օրվա շաբաթը պահողների դեմ աճող գրգռում կլինի, ճիշտ այնպես, ինչպես Եգիպտոսի պատուհասներին նախորդող ժամանակաշրջանում էր։ Մովսեսն էր նա, ում թե՛ եգիպտացիները, թե՛ եփրայեցիները ճանաչում էին որպես բոլոր այդ նեղությունների պատճառ, ինչպես Աքաաբն էր Եղիային մեղադրում:

Եվ եղավ, երբ Աքաաբը տեսավ Եղիային, որ Աքաաբն ասաց նրան. «Դո՞ւ ես Իսրայելին խռովեցնողը»։ Եվ նա պատասխանեց. «Ես չեմ խռովեցրել Իսրայելին, այլ դու և քո հոր տունը, որովհետև դուք թողել եք Տիրոջ պատվիրանները, և դու գնացել ես Բահադների հետևից»։ Գ Թագավորաց 18:17, 18.

Մովսեսի պատմությունը ներկայացնում է Կիրակնօրյա օրենքի պատմությունը, և Եղիայի պատմությունը ներկայացնում է Կիրակնօրյա օրենքի պատմությունը։ Միասին թե առանձին՝ Մովսեսն ու Եղիան խորհրդանիշներ են։ Քրիստոսի պայծառակերպության ժամանակ նրանք միասին ներկայացնում էին այն հարյուր քառասունչորս հազարը, որոնք չեն մեռնում, և նրանց, ովքեր մեռնում են Տիրոջ մեջ։ Մովսեսը հարություն առավ, Եղիան երբեք չմեռավ։ Նրանք նաև այն երկու մարգարեներն են, որոնք Հայտնություն տասնմեկում ժողովրդի տանջողներն են։ Բազում ճշմարտություններ են ներկայացվում Մովսեսի և Եղիայի միջոցով՝ որպես խորհրդանիշներ, և հուսով ենք դրան անդրադառնալ ավելի ուշ:

Ահա ես ձեզ մոտ կուղարկեմ Եղիա մարգարեին՝ նախքան Տիրոջ մեծ և ահեղ օրվա գալը. Եվ նա հայրերի սիրտը պիտի դարձնի դեպի որդիները, և որդիների սիրտը՝ դեպի իրենց հայրերը, որպեսզի ես չգամ և երկիրը նզովքով չհարվածեմ։ Մաղաքիա 4:5, 6.

Մարդկային փորձության փակվելուց անմիջապես առաջ պիտի հայտնվի «Եղիա մարգարեն»՝ հատուկ պատգամով, որը «հայրերի սիրտը պիտի դարձնի դեպի որդիները, և որդիների սիրտը՝ դեպի իրենց հայրերը»։ Բոլոր մարգարեները վկայում են աշխարհի վախճանի մասին, և նրանք բոլորը համակարծիք են միմյանց հետ:

Եվ մարգարեների հոգիները հնազանդ են մարգարեներին։ Որովհետև Աստված խոսվության հեղինակ չէ, այլ՝ խաղաղության, ինչպես սրբերի բոլոր եկեղեցիներում:

Ա. Կորնթացիներին 14:32, 33.

Եղիայի պատգամը գալիս է Տիրոջ մեծ և ահեղ օրվանից անմիջապես առաջ. ուստի այն հենց նույն հատուկ պատգամն է Հայտնության գրքում, որը ներկայացված է որպես «Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը»: Երբ «Ժամանակը մոտ է», Եղիայի հատուկ պատգամը Աստծու «ծառաներին» ցույց է տալիս «այն բաները, որ շուտով պիտի կատարվեն»:

Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը, որ Աստված տվեց նրան՝ ցույց տալու Իր ծառաներին այն բաները, որոնք շուտով պետք է կատարվեն. և Նա ուղարկեց ու Իր հրեշտակի միջոցով նշաններով հայտնեց այն Իր ծառա Հովհաննեսին, որը վկայեց Աստծո խոսքի, Հիսուս Քրիստոսի վկայության և այն ամենի մասին, ինչ որ տեսավ: Երանի է նրան, ով կարդում է, և նրանց, ովքեր լսում են այս մարգարեության խոսքերը և պահում են այն, ինչ գրված է այնտեղ, որովհետև Ժամանակը մոտ է: Հայտնություն 1:1–3.

Ուշադրություն դարձրեք, որ երբ Մաղաքիան Եղիային գործածում է որպես խորհրդանիշ, նա ներառում է պատվիրանապահությանը վերաբերող ուղիղ հիշատակում:

Հիշեցե՛ք Մովսեսի՝ Իմ ծառայի օրենքը, որ Հորեբում պատվիրեցի նրան ամբողջ Իսրայելի համար՝ կանոններով և դատաստաններով: Ահա Ես ձեզ կուղարկեմ Եղիա մարգարեին Տիրոջ մեծ և ահեղ օրվա գալուստից առաջ. և նա հայրերի սրտերը պիտի դարձնի դեպի որդիները, և որդիների սրտերը՝ դեպի իրենց հայրերը, որպեսզի չգամ և երկիրը նգովքով չհարվածեմ: Մաղաքիա 4:4–6.

Այս երեք համարները Հին Կտակարանի վերջին համարներն են և պարունակում են Հին Կտակարանի վերջին խոստումը, ինչպես նաև Տասը պատվիրանները պահելու շեշտադրումը: Հայտնության գրքում կան յոթ «երանություններ», և դրանցից վերջինը օրհնություն է նրանց վրա, ովքեր պահում են Տասը պատվիրանները:

Ես եմ Ալֆան և Օմեգան, սկիզբը և վերջը, առաջինը և վերջինը: Երանելի են նրանք, որ կատարում են Նրա պատվիրանները, որպեսզի իրավունք ունենան կյանքի ծառին և դարպասներով մտնեն քաղաքը: Հայտնություն 22:13, 14:

Հին Կտակարանի վերջին խոստումը մեզ հորդորում է «հիշել» տասը պատվիրանները, սակայն այդպես վարվելով՝ այն առանձնահատուկ շեշտադրում է այն մի պատվիրանը, որն իր մեջ ներառում է «հիշիր» հրամանը:

Հիշիր շաբաթ օրը՝ այն սուրբ պահելու համար: Վեց օր պիտի աշխատես և կատարես քո ամբողջ գործը. բայց յոթերորդ օրը՝ քո Տեր Աստծու շաբաթն է. այդ օրը ոչ մի գործ չպիտի անես՝ ո՛չ դու, ո՛չ քո որդին, ո՛չ քո դուստրը, ո՛չ քո ծառան, ո՛չ քո աղախինը, ո՛չ քո անասունը, ո՛չ էլ այն օտարականը, որ քո դռների ներսում է. որովհետև վեց օրում Տերը ստեղծեց երկինքն ու երկիրը, ծովը և այն ամենը, ինչ դրանց մեջ է, և յոթերորդ օրը հանգստացավ. ուստի Տերը օրհնեց շաբաթ օրը և սրբացրեց այն: Ելք 20:8–11.

Հին և Նոր Կտակարաններում վերջին խոստումը շեշտադրում է Աստծո պատվիրանները՝ առանձնակի շեշտ դնելով յոթերորդ օրվա շաբաթի վրա: Մաղաքիան ասում է «հիշել», իսկ Հովհաննեսը հայտնում է մեզ, որ այդպես վարվողների համար օրհնություն կա: Յոթերորդ օրվա շաբաթը հիշատակում է Աստծո արարչագործությունը և Նրա ստեղծագործ գործությունը: Շաբաթը նաև դառնում է վեճի կետ երկրի պատմության վերջին օրերում: Երբ Հովհաննեսը արձանագրում է «օրհնությունը» նրանց վրա, ովքեր պահում են Նրա պատվիրանները, նա պարզապես արձանագրում է այն, ինչ հռչակեց Հիսուսը՝ Ալֆան և Օմեգան, սկիզբն ու վախճանը, առաջինն ու վերջինը: Ուստի Նոր Կտակարանի վերջին խոստումը առնչվում է Յոթերորդ օրվա Շաբաթին, ինչպես նաև աստվածայնության այն հատկանիշին, որ վերջը նույնացնում է սկզբով:

«Ծննդոց»-ում հիշատակված առաջին ճշմարտությունը, որի անունը նշանակում է սկիզբներ, բացահայտում է Արարչին, արարչագործությունը և հատուկ շեշտադրում է անում Շաբաթի վրա: Վերցված միասին՝ տող առ տող, Հին Կտակարանի սկիզբը և թե՛ Հին, թե՛ Նոր Կտակարանների վերջը շեշտում են Աստծուն որպես Արարչի, Տասը պատվիրանները, Շաբաթի պատվիրանը, և այն, որ Հիսուսը սկիզբն ու վերջն է:

Մաղաքիա մարգարեն Եղիա մարգարեին գործածում է որպես խորհրդանիշ Հին Կտակարանի վերջին խոստման մեջ, և նա այն մարգարեն էր, որ դիմակայեց Հեզագելին և Աքաբին: Հայտնության գիրքը Հեզագելին գործածում է որպես պապության խորհրդանիշ, իսկ տասը թագավորներին՝ որպես Միավորված ազգերի կազմակերպության խորհրդանիշ: Եղիայի դիմակայությունը Աքաբին և Հեզագելին ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի դիմակայությունը Միավորված ազգերի կազմակերպությանը, որը գորացվում է Միացյալ Նահանգների կողմից և դեկլարվում է պապության կողմից: Որպես Իսրայելի հյուսիսային տասը ցեղերի թագավոր՝ Աքաբը ներկայացնում էր տասը ցեղերի վրա իշխող իշխանությունը՝ այսպիսով նախապատկերելով, որ Միացյալ Նահանգները (Աքաբ) գորացնում են Միավորված ազգերի կազմակերպությանը (տասը ցեղերը կամ տասը թագավորները Հայտնություն տասնյոթում), որպեսզի այն պապության (Հեզագել) համար իրականացնի շաբաթապահների հալածանքը: Երբ Մաղաքիան Եղիային գործածում է ներկայացնելու համար մի պատգամ, որ գալիս է Տիրոջ մեծ և անեղ օրվանից առաջ, Եղիան ներկայացնում է նրանց, ովքեր հալածվում են ժամանակակից Հռոմի կողմից (վիշապը, գազանը և սուտ մարգարեն), ինչպես ինքը հալածվեց Հեզագելի կողմից երեքուկես տարի: Շաբաթի շեշտադրումը՝ Մաղաքիա 4:4-ում «հիշի՛ր» բառի գործածությամբ, Մաղաքիայի պատկերած մարգարեական տեսարանի մեջ ավելացնում է կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամը:

Պետք է շատ ավելին հավելվի այն ճշմարտությունների քննությանը, որոնք փոխանցվում են՝ համեմատելով Հին Կտակարանի սկիզբը Հին Կտակարանի ավարտի հետ, ապա համեմատելով Աստվածաշնչի սկիզբը Աստվածաշնչի ավարտի հետ: Ծննդոցում մենք ունենք Արարիչը, արարչագործությունը և շաբաթը, որը հիշատակում է արարչագործությունը: Մաղաքիայում մենք ունենք շաբաթի պատվիրանը՝ որպես

ճգնաժամային հարց սահմանված, որը տանում է մարդկային փորձաշրջանի ավարտին և յոթ վերջին պատուհասներին, կամ, ինչպես Մադաքիան է անվանում այն, «Տիրոջ մեծ և ահեղ օրը»: Եղիան ներկայացնում է Աստծո ժողովրդին, որոնք մեռնող աշխարհին ներկայացնում են երրորդ հրեշտակի պատգամը:

«Այսօր, Եղիայի և Հովհաննես Մկրտչի ոգով ու զորությամբ, Աստծո կողմից նշանակված պատգամաբերները դատաստանի դատապարտված աշխարհի ուշադրությունը հրավիրում են այն հանդիսավոր իրադարձությունների վրա, որոնք շուտով պետք է տեղի ունենան շնորհի ժամանակի վերջին ժամերի և Քրիստոս Հիսուսի՝ որպես արքաների Արքայի և տերերի Տիրոջ հայտնության առնչությամբ»: Մարգարեներ և Թագավորներ, 715, 716.

Աստվածաշնչի սկիզբը, որը նաև Հին Կտակարանի սկիզբն է, նույն պատմությունն է մատնանշում, ինչ երկու Կտակարանների վերջը, սակայն յուրաքանչյուր սկիզբ և ավարտ ունի իր առանձնահատուկ ճշմարտությունը, որը շեշտադրում և ներդրում է բերում պատգամի մեջ: Ծննդոցում ուշադրության կենտրոնում են Աստծու գործերը, Մադաքիայում՝ այն պատգամը, որը նախագգուշացնում է գալիք ճգնաժամի մասին: Հայտնության վերջում նույնացվում են Ալֆան և Օմեգան: Նոր Կտակարանի առաջին գրքում մենք կարդում ենք հետևյալը:

Հիսուս Քրիստոսի՝ Դավթի որդու, Աբրահամի որդու ծննդաբանության գիրքը:

Աբրահամը ծնեց Իսահակին, և Իսահակը ծնեց Հակոբին, և Հակոբը ծնեց Հուդային ու նրա եղբայրներին. Եվ Հուդան Թամարից ծնեց Փարեսին և Զարային, և Փարեսը ծնեց Եսրոմին, և Եսրոմը ծնեց Արամին. Եվ Արամը ծնեց Ամինադաբին, և Ամինադաբը ծնեց Նաասոնին, և Նաասոնը ծնեց Սաղմոնին. Եվ Սաղմոնը Ռախաբից ծնեց Բոոսին, և Բոոսը Հուդից ծնեց Օբեդին, և Օբեդը ծնեց Հեսսեին. Եվ Հեսսեն ծնեց Դավիթ թագավորին, և Դավիթ թագավորը ծնեց Սողոմոնին՝ Ուրիայի կնոջից. Եվ Սողոմոնը ծնեց Ռոբովամին, և Ռոբովամը ծնեց Աբիային, և Աբիան ծնեց Ասային. Եվ Ասան ծնեց Հովսափատին, և Հովսափատը ծնեց Հորամին, և Հորամը ծնեց Ոգիային. Եվ Ոգիան ծնեց Հովաթամին, և Հովաթամը ծնեց Աքազին, և Աքազը ծնեց Եզեկիային. Եվ Եզեկիան ծնեց Մանասսեին, և Մանասսեն ծնեց Ամոնին, և Ամոնը ծնեց Հովսիային. Եվ Հովսիան ծնեց Հեքոնիային ու նրա եղբայրներին՝ Բաբելոն գաղթեցվելու ժամանակ. Եվ Բաբելոն գաղթեցվելուց հետո Հեքոնիան ծնեց Սադաթիելին, և Սադաթիելը ծնեց Զորոբաբելին. Եվ Զորոբաբելը ծնեց Աբիուդին, և Աբիուդը ծնեց Եղիակիմին, և Եղիակիմը ծնեց Ազորին. Եվ Ազորը ծնեց Սադոկին, և Սադոկը ծնեց Աքիմին, և Աքիմը ծնեց Եղիուդին. Եվ Եղիուդը ծնեց Եղիազարին, և Եղիազարը ծնեց Մատթանին, և Մատթանը ծնեց Հակոբին. Եվ Հակոբը ծնեց Հովսեփին՝ Մարիամի ամուսնուն, որից ծնվեց Հիսուսը, որ կոչվում է Քրիստոս:

Այսպիսով՝ Աբրահամից մինչև Դավիթ բոլոր սերունդները տասնչորս սերունդ են. և Դավթից մինչև Բաբելոն փոխադրվելը՝ տասնչորս սերունդ. և Բաբելոն փոխադրվելուց մինչև Քրիստոս՝ տասնչորս սերունդ:

Ահա այսպես եղավ Հիսուս Քրիստոսի ծնունդը. երբ Նրա մայրը՝ Մարիամը, նշանված էր Հովսեփի հետ, նախքան նրանց միանալը, պարզվեց, որ նա հղի է Սուրբ

Հոգուց: Այնժամ Հովսեփը՝ նրա ամուսինը, արդար մարդ լինելով և չկամենալով նրան հրապարակային խայտառակության մատնել, մտադրված էր ծածուկ արձակել նրան: Բայց մինչ նա խորհում էր այս բաների մասին, ահա Տիրոջ հրեշտակը երազում երևաց նրան ու ասաց. «Հովսեփ, Դավթի որդի, մի՛ վախեցիր քեզ մոտ առնել Մարիամին՝ քո կնոջը, որովհետև այն, ինչ նրա մեջ է հղացվել, Սուրբ Հոգուց է»:

Եվ նա պիտի մի որդի ծնի, և դու՛ Նրա անունը ՀԻՍՈՒՍ պիտի կոչես, որովհետև Նա պիտի փրկի Իր ժողովրդին իրենց մեղքերից: Եվ այս ամենը եղավ, որպեսզի կատարվի այն, ինչ Տիրոջ կողմից ասվել էր մարգարեի միջոցով՝ ասելով. «Ահա կույսը պիտի հղիանա և որդի պիտի ծնի, և Նրա անունը պիտի կոչեն Էմմանուել», որ թարգմանվելով նշանակում է՝ Աստված մեզ հետ: Այն ժամանակ Հովսեփը, քնից արթնանալով, արեց այնպես, ինչպես Տիրոջ հրեշտակն էր պատվիրել իրեն, և իր մոտ առավ իր կնոջը. և նրան չճանաչեց, մինչև որ նա ծնեց իր անդրանիկ որդուն. և Նրա անունը ՀԻՍՈՒՍ կոչեց: Մատթեոս 1:1-25:

Նոր Կտակարանի սկիզբը համահունչ է Հին Կտակարանի սկզբին ու ավարտին, ինչպես նաև Նոր Կտակարանի ավարտին, որովհետև այն շեշտում է Աստծո արարիչ գործությունը, քանզի այն գործությունը, որ Քրիստոս գործադրեց՝ վեց օրում ամեն ինչ արարելու համար, նույն այն գործությունն է, որ Նա գործածում է՝ «փրկելու իր ժողովրդին իրենց մեղքերից»: Էմմանուել բառը, ինչպես այս հատվածը բերում է Եսայու գրություններից, նշանակում է «Աստված մեզ հետ»: Նա բնակվում է Իր ժողովրդի մեջ՝ Իր աստվածությունը միավորելով մեր մարդկության հետ, և հենց այդ միավորումն իսկ Նա իրականացրեց, երբ մարմնավորվեց Մարիամից:

«Աստծու պահանջի չափանիշին կարող է համապատասխանել միայն կատարյալ հնազանդությունը: Նա Իր պահանջները անորոշ չի թողել: Նա ոչինչ չի պատվիրել, որ անհրաժեշտ չլինի մարդուն Իր հետ ներդաշնակության մեջ բերելու համար: Մենք պետք է մեղավորներին ցույց տանք Նրա բնավորության իդեալը և նրանց առաջնորդենք դեպի Քրիստոս, որի շնորհով միայն կարելի է հասնել այդ իդեալին:»

«Փրկիչը Իր վրա վերցրեց մարդկության տկարությունները և ապրեց անմեղ կյանք, որպեսզի մարդիկ չվախենան, թե մարդկային բնության տկարության պատճառով չեն կարող հաղթահարել: Քրիստոս եկավ, որպեսզի մեզ դարձնի «աստվածային բնության մասնակիցներ», և Նրա կյանքը վկայում է, որ մարդկայնությունը, միավորված աստվածության հետ, մեղք չի գործում»: Ministry of Healing, 180.

Նոր Կտակարանի սկիզբը ցույց է տալիս, թե որտեղ, երբ և ինչու Հիսուսն Իր վրա առավ մեր մարդկային բնությունը: Նա այդպես արեց՝ ցույց տալու համար, որ մարդկային գործությունը, միավորված աստվածային գործության հետ, չի մեղանչում: Մեղքը օրենքի խախտումն է, որը, ինչպես ասում է Մաղաքիան, մենք պիտի «հիշենք»: Հովհաննեսը հայտնում է մեզ, որ նրանք, ովքեր պահում են օրենքը, և հետևաբար նրանք, ովքեր չեն մեղանչում, կարող են մտնել երկնային դռներով: Մատթեոսը ցույց է տալիս, որ մեղավորը կարող է հաղթահարել մեղքը, ինչպես Քրիստոսը հաղթահարեց: Երբ Քրիստոսը մեր մեջ է (փառքի հույսը), մենք մեր մեջ ունենք այն ստեղծագործական

գորությունը, որով ստեղծվեց տիեզերքը: Այս հնարավորությունը տրվեց այն բանի շնորհիվ, որ Քրիստոսը ընտրեց մտնել մարդկային ընտանիքի մեջ և հավիտենության ողջ մնացած ժամանակի համար դառնալ ոչ միայն Աստծո Որդին, այլև մարդու Որդին:

Հայտնության գրքից Աստծո ժողովրդին բացահայտվում է ճշմարտության մի հատուկ պատգամ՝ մարդկային փորձաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ: Այդ հատուկ պատգամը նաև Մաղաքիայի «Եղիայի պատգամն» է, որը հռչակվում է «Տիրոջ ահեղ օրվանից» անմիջապես առաջ:

Երկու Կտակարանների սկզբում և Նոր Կտակարանի վախճանում մենք տեսնում ենք Աստծու հստակորեն նույնացված որոշ հատկանիշներ: Ծննդոցում Նա Արարիչն է, իսկ Հայտնության գրքի ավարտին՝ Ալֆան և Օմեգան: Նոր Կտակարանի սկզբում Նա դառնում է մարդու Որդին: Իսկ Հին Կտակարանի վախճանի հետ մենք գտնում ենք այն սկզբունքը, որն օգտագործում է Եղիա պատգամաբերը՝ իր հռչակելիք պատգամը իրականացնելու համար՝ հայրերի սրտերը դեպի որդիները և որդիների սրտերը դեպի հայրերը դարձնելով:

Մարգարեական այն սկզբունքը, որ Եղիան կիրառում է իր նախագգուշացման պատգամը ներկայացնելու համար, հենց այն է, ինչ Հովհաննեսին պատվիրված էր անել Հայտնության գրքում: Եղիան «պիտի դարձնի հայրերի սիրտը դեպի որդիները, և որդիների սիրտը՝ դեպի իրենց հայրերը», իսկ Հովհաննեսին ասվեց գրել այն բաները, որ այն ժամանակ կային, և այդպես վարվելով՝ նա միաժամանակ պիտի գրեր նաև այն բաները, որ գալու էին: Հովհաննեսը գործածվեց՝ ցույց տալու, թե ինչպես է ալֆայի և օմեգայի սկզբունքը գործում մարգարեական Խոսքում, և Եղիան իր պատգամը պիտի հիմնավորի նույն սկզբունքի վրա: Երբ մենք համեմատում ենք Աստվածաշնչի սկիզբը նրա ավարտի հետ, համեմատում ենք Հինը Նորի հետ: Հայրը իր զավակի սկիզբն է, իսկ զավակը՝ հոր ավարտը: Հարյուր քառասունչորս հազարը Աբրահամի զավակների վերջին սերունդն են, և այն պատմությունը, որտեղ Աստված ուխտի մեջ մտավ Աբրահամի հետ, նախատիպում է այն պատմությունը, երբ Աստված նորոգում է այդ ուխտը հարյուր քառասունչորս հազարի հետ:

Ուստի՝ հավատքից է, որպեսզի շնորհքով լինի, որպեսզի խոստումը հաստատ լինի ամբողջ սերմին՝ ոչ միայն օրենքից եղողին, այլև Աբրահամի հավատքից եղողին, որ մեր բոլորի հայրն է: Հռոմեացիներ 4:16:

Եղիայի լուրը ներկայացնում է ալֆայի և օմեգայի սկզբունքը, որովհետև հայրերը ալֆան են, իսկ որդիները՝ օմեգան: Եղիայի լուրը պիտի դարձնե հայրերի սրտերը դեպի որդիները: Քրիստոսը Հովհաննես Մկրտչին նույնացրեց Եղիայի հետ, իսկ Էլեն Ուայթը Վիլյամ Միլլերին նույնացրեց թե՛ Եղիայի, թե՛ Հովհաննես Մկրտչի հետ: Այս բոլոր ներկայացուցչական մարդկանց լուրը ներկայացված էր որպես հայրերի սրտերը դեպի որդիները և, հակառակը, որդիների սրտերը դեպի հայրերը դարձնող: Այդ գործը ներկայացնում է լուրի ազդեցությունը՝ մարդկանց սրտերը դեպի իրենց երկնավոր Հայրը դարձնելու մեջ, սակայն այն ավելին է նշանակում, որովհետև դա գործի խորհրդանիշն է: Աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ խորհրդանիշներն ունեն մեկից

ավելի նշանակություն և պետք է որոշվեն համատեքստով:

«Ի՞նչն էր Հովհաննես Մկրտչին մեծ դարձնում: Նա իր միտքը փակեց հրեական ազգի ուսուցիչների կողմից ներկայացված ավանդությունների զանգվածի առաջ և բացեց այն այն իմաստությանը, որ վերնից է գալիս: Դեռևս նրա ծնվելուց առաջ Սուրբ Հոգին վկայեց Հովհաննեսի մասին. «Նա մեծ պիտի լինի Տիրոջ առաջ, և գինի ու ոգելից խմիչք չպիտի խմի, և Սուրբ Հոգով պիտի լցվի.... Եվ Իսրայելի որդիներից շատերին պիտի դարձնի դեպի իրենց Տեր Աստվածը: Եվ Նրա առաջ պիտի գնա Եղիայի հոգով և զորությամբ՝ հայրերի սրտերը դեպի որդիները դարձնելու և անհնազանդներին՝ արդարների իմաստությանը, որպեսզի Տիրոջ համար պատրաստի պատրաստված մի ժողովուրդ»: Դուկաս 1:15–17»: Խորհուրդներ ծնողներին, ուսուցիչներին և ուսանողներին, 445:

Ուղերձը նախատեսված է այնպես, որ նրանք, ովքեր կընտրեն լսել, իրենց սրտերը դարձնեն դեպի Երկնային Հայրը, սակայն այն հիմնական մարգարեական սկզբունքը, որով պիտի փոխանցվի նախագոծաբան ուղերձը, այն է, որ Քրիստոսը Ալֆան և Օմեգան է, առաջինը և վերջինը, սկիզբն ու վերջը: Եղիայի ուղերձը հիմնված է Աստծո մարգարեական Խոսքի ներկայացման վրա՝ այն տեսանկյունից, որ Հիսուս Քրիստոսը Աստծո Խոսքն է, և այն կանոնները, որոնք կառավարում են Աստվածաշունչը, նույնպես Նրա բնավորության հատկանիշներն են:

«Աստծո օրենքը նույնքան սուրբ է, որքան Ինքը՝ Աստված: Այն Նրա կամքի հայտնությունն է, Նրա բնավորության պատճենը, աստվածային սիրո և իմաստության արտահայտությունը: Արարչագործության ներդաշնակությունը կախված է բոլոր էակների, ամեն ինչի՝ շնչավոր և անշունչ, Արարչի օրենքին կատարյալ համապատասխանությունից: Աստված օրենքներ է սահմանել կառավարելու համար ոչ միայն կենդանի էակներին, այլև բնության բոլոր գործողությունները: Ամեն ինչ հաստատուն օրենքների տակ է, որոնք հնարավոր չէ անտեսել: Բայց մինչ բնության մեջ ամեն ինչ ղեկավարվում է բնական օրենքներով, մարդը միայնակ է, երկրի վրա բնակվող ամեն ինչից, որ ենթակա է բարոյական օրենքին: Մարդուն՝ արարչագործության պսակին, Աստված տվել է զորություն հասկանալու Իր պահանջները, ըմբռնելու Իր օրենքի արդարությունն ու բարերարությունը, և նրա սուրբ պահանջները մարդու նկատմամբ. և մարդուց պահանջվում է անշեղ հնազանդություն»: Patriarchs and Prophets, 53.

Ամեն ինչ (և սա պիտի ներառի նաև Աստվածաշունչը, որովհետև Աստվածաշունչը մի բան է, և եթե այն մի բան է, ապա այն ամեն ինչի մասն է) գտնվում է հաստատուն օրենքների ներքո: Աստվածաշունչն ունի հաստատուն օրենքներ կամ կանոններ, որոնք կարգավորում են դրա ճիշտ մեկնությունը: Այդ կանոններից մեկն այն է, որ Աստվածաշունչը որևէ բանի վախճանը նույնացնում է դրա սկզբի հետ: Հիսուսն Աստծո Խոսքն է, և Նա առաջինն ու վերջինն է, և սա «հաստատուն օրենք» է ու Նրա բնավորության հատկանիշ:

Եղիայի այս ներկայացումն օգտագործեցինք՝ ցույց տալու համար, որ թե՛ Հին, թե՛ Նոր Կտակարանների սկիզբն ու ավարտը համահունչ են միմյանց: Աստվածաշնչի

ավարտը, որը նաև Հայտնության գրքի ավարտն է, նույնպես համահունչ է Հայտնության սկզբին: Նույն ճշմարտությունների հինգ վկաներ՝ հիմնված այն սկզբունքի վրա, որը Աստծո բնավորության հատկանիշներից մեկն է, այն է՝ որ Աստծո Խոսքը որևէ բանի վերջը միշտ ներկայացնում է այդ բանի սկզբով: Այս իրողությունը մաս է կազմում այն բանի, թե ինչ է նշանակում, որ Հիսուս Քրիստոսը Ալֆան և Օմեգան է:

«Պատմոս կոչում գտնվող Հովհաննես առաքյալին բացվեցին եկեղեցու փորձառության մեջ խոր և հուզումնալից հետաքրքրություն ներկայացնող տեսարաններ: Նրան պատկերներով և խորհրդանիշներով ներկայացվեցին առավելագույն հետաքրքրություն և ահռելի կարևորություն ունեցող թեմաներ, որպեսզի Աստծու ժողովուրդը գիտակ դառնա իրենց առջև եղած վտանգների և պայքարների վերաբերյալ: Քրիստոնեական աշխարհի պատմությունը մինչև իսկ ժամանակի վերջը հայտնվեց Հովհաննեսին: Մեծ հստակությամբ նա տեսավ Աստծու ժողովրդի դիրքը, վտանգները, պայքարները և վերջնական ազատագրությունը: Նա արձանագրում է վերջին պատգամը, որ պիտի հասունացնի երկրի հունձքը՝ կա՛մ որպես խրճեր երկնային շտեմարանի համար, կա՛մ որպես խրճակույտեր վերջին օրվա կրակների համար:»

«Տեսիլքում Հովհաննեսը տեսավ այն փորձությունները, որ Աստծու ժողովուրդը պիտի կրեր ճշմարտության համար: Նա տեսավ նրանց անսասան հաստատամտությունը՝ Աստծու պատվիրաններին հնազանդվելու մեջ, այն ճնշող իշխանությունների դիմաց, որոնք ձգտում էին հարկադրել նրանց անհնազանդության, և տեսավ նրանց վերջնական հաղթանակը գազանի և նրա պատկերի վրա:»

«Մեծ կարմիր վիշապի, հովազանման գազանի և գառան նման եղջյուրներ ունեցող գազանի խորհրդանիշների ներքո Հովհաննեսին ներկայացվեցին այն երկրային իշխանությունները, որոնք հատկապես ներգրավվելու էին Աստծո օրենքը ոտնակոխ անելու և Նրա ժողովրդին հալածելու գործում: Պատերազմը շարունակվում է մինչև ժամանակի ավարտը: Աստծո ժողովուրդը, որ խորհրդանշված էր սուրբ կնոջ և նրա զավակների միջոցով, ներկայացված էր որպես խիստ փոքրամասնություն: Վերջին օրերին դեռևս գոյություն ունեւ միայն մի մնացորդ: Նրանց մասին Հովհաննեսն ասում է, թե նրանք են «որ պահում են Աստծո պատվիրանները և ունեն Հիսուս Քրիստոսի վկայությունը»»:

«Հեթանոսության միջոցով, իսկ այնուհետև՝ պապականության միջոցով, սատանան դարեր շարունակ գործադրեց իր գործությունը՝ փորձելով երկրի երեսից ջնջել Աստծու հավատարիմ վկաներին: Հեթանոսներն ու պապականները մղվում էին միևնույն վիշապային ոգով: Նրանց տարբերությունը միայն այն էր, որ պապականությունը, Աստծուն ծառայելու ձևանալով, առավել վտանգավոր և դաժան թշնամի էր: Հռոմեականության միջոցով սատանան աշխարհը գերության մեջ առավ: Աստծու անունը կրող եկեղեցին ներքաշվեց այս մոլորության շարքերը, և ավելի քան հազար տարի Աստծու ժողովուրդը տառապեց վիշապի ցասման ներքո: Եվ երբ պապականությունը, իր գործությունից զրկված, հարկադրվեց դադարեցնել

հալածանքը, Հովհաննեսը տեսավ մի նոր իշխանություն, որ ելնում էր՝ արձագանքելու վիշապի ձայնին և շարունակելու նույն դաժան ու հայհոյական գործը: Այս իշխանությունը, վերջինը, որ պատերազմ պիտի մղի եկեղեցու և Աստծու օրենքի դեմ, խորհրդանշված էր գառան նման եղջյուրներ ունեցող մի գազանով: Դրան նախորդած գազանները ծովից էին ելել, իսկ սա ելավ երկրից՝ ներկայացնելով խաղաղ կերպով վեր ելնելը այն ազգի, որ խորհրդանշված է դրանով: «Գառան նման երկու եղջյուրները» ճշգրտորեն ներկայացնում են Միացյալ Նահանգների կառավարության բնույթը, ինչպես այն արտահայտված է նրա երկու հիմնարար սկզբունքներում՝ հանրապետականության և բողոքականության մեջ: Այս սկզբունքներն են մեր՝ որպես ազգի, գործության և բարգավաճման գաղտնիքը: Նրանք, ովքեր առաջինն ապաստան գտան Ամերիկայի ափերին, ուրախանում էին, որ հասել էին մի երկիր, ազատ պապության ամբարտավան հավակնություններից և թագավորական իշխանության բռնապետությունից: Նրանք վճռեցին հաստատել մի կառավարություն՝ քաղաքացիական և կրոնական ազատության լայն հիմքի վրա»:

«Սակայն մարգարեական մատիտի խիստ գծագրումը բացահայտում է փոփոխություն այս խաղաղ տեսարանում: Գառան նման եղջյուրներ ունեցող գազանը խոսում է վիշապի ձայնով և «նրա առաջ գործադրում է առաջին գազանի ամբողջ իշխանությունը»: Մարգարեությունը հայտարարում է, որ նա երկրի վրա բնակվողներին պիտի ասի, որ գազանի համար պատկեր չինեն, և որ «նա անում է, որ բոլորը՝ փոքրերն ու մեծերը, հարուստներն ու աղքատները, ազատներն ու ծառաները, նշան առնեն իրենց աջ ձեռքի վրա կամ իրենց ճակատների վրա, և որ ոչ ոք չկարողանա գնել կամ վաճառել, եթե չունենա նշանը, կամ գազանի անունը, կամ նրա անվան թիվը»: Այսպես բողոքականությունը ընթանում է պապականության հետքերով»:

«Հենց այս ժամանակ է, որ երևում է երրորդ հրեշտակը՝ թռչելով երկնքի միջով և հոչակելով. «Եթե մեկը երկրպագի գազանին և նրա պատկերին ու նրա նշանը ընդունի իր ճակատին կամ իր ձեռքին, նա ևս պիտի խմի Աստծու բարկության գինուց, որ առանց խառնուրդի լցված է Նրա զայրույթի բաժակի մեջ»: «Այստեղ են նրանք, որ պահում են Աստծու պատվիրանները և Հիսուսի հավատը»: Աշխարհի հետ վառ հակադրությամբ կանգնած է այն փոքրաթիվ խումբը, որը չի շեղվի Աստծու հանդեպ իր հավատարմությունից: Մրանք են նրանք, որոնց մասին Եսային ասում է, թե վերականգնում են այն ճեղքը, որ կատարվել էր Աստծու օրենքում, նրանք, որ վերաշինում են հին ավերակները, բարձրացնում բազում սերունդների հիմքերը»:

«Մահկանացուներին երբևէ ուղղված ամենահանդիսավոր նախազգուշացումն ու ամենասուկալի սպառնալիքը պարունակված է երրորդ հրեշտակի պատգամի մեջ: Այն մեղքը, որ Աստծո բարկությունն է իջեցնում՝ ողորմությունից անմասն, պետք է ունենա ամենաձանր ու գարշելի բնույթ: Մի՞թե աշխարհը պետք է խավարի մեջ թողնվի այս մեղքի բնույթի վերաբերյալ:—Անշուշտ ոչ: Աստված այդպես չի վարվում Իր արարածների հետ: Նրա բարկությունը երբեք չի այցելում անգիտության մեղքերի վրա: Նախքան Նրա դատաստանները երկրի վրա բերվելը, այս մեղքի վերաբերյալ լույսը պետք է ներկայացվի աշխարհին, որպեսզի մարդը իմանա, թե

ինչու են այդ դատաստանները վրա հասնելու, և հնարավորություն ունենա խուսափելու դրանցից:»

«Այս նախագգուշացումն իր մեջ պարունակող լուրը վերջինն է, որ պետք է հռչակվի մինչև մարդու Որդու հայտնությունը: Այն նշանները, որ Ինքն է տվել, վկայում են, որ Նրա գալուստը մոտ է: Արդեն գրեթե քառասուն տարի է, ինչ երրորդ հրեշտակի լուրը հնչում է: Մեծ հակամարտության ելքի մեջ ձևավորվում են երկու կողմեր՝ նրանք, ովքեր «երկրպագում են գազանին և նրա պատկերին» ու ստանում նրա նշանը, և նրանք, ովքեր ընդունում են «կենդանի Աստծու կնիքը», որոնց ճակատների վրա գրված է Հոր անունը: Սա տեսանելի նշան չէ: Եկել է ժամանակը, երբ բոլոր նրանք, ովքեր շահագրգիռ են իրենց հոգու փրկությամբ, պետք է ջանադրաբար և լրջությամբ հարցնեն. Ի՞նչ է Աստծու կնիքը, և ի՞նչ է գազանի նշանը: Ինչպե՞ս կարող ենք խուսափել այն ստանալուց:»

«Աստծո կնիքը, Նրա իշխանության նշանը կամ խորհրդանիշը, գտնվում է չորրորդ պատվիրանում: Սա Տասնաբանյայի միակ պատվիրանն է, որ Աստծուն ներկայացնում է որպես երկնքի և երկրի Արարիչ, և հստակորեն զանազանում է ճշմարիտ Աստծուն բոլոր կեղծ աստվածներից: Ամբողջ Սուրբ Գրքում Աստծո արարչագործական գործության փաստը բերվում է որպես ապացույց, որ Նա վեր է բոլոր հեթանոսական աստվածություններից:»

«Չորրորդ պատվիրանով պատվիրված շաբաթը հաստատվեց՝ արարչագործության գործը հիշատակելու համար, այսպիսով մարդկանց մտքերը մշտապես դեպի ճշմարիտ և կենդանի Աստվածը ուղղված պահելու համար: Եթե շաբաթը միշտ պահված լիներ, երբեք չէր լինի ո՛չ կռապաշտ, ո՛չ աթեիստ, ո՛չ էլ անհավատ: Աստծու սուրբ օրվա սրբազան պահպանումը մարդկանց մտքերը կուղղորդեր դեպի իրենց Արարիչը: Բնության իրերը Նրան կհիշեցնեին նրանց, և կվկայեին Նրա գործության և Նրա սիրո մասին: Չորրորդ պատվիրանի շաբաթը կենդանի Աստծու կնիքն է: Այն ցույց է տալիս Աստծուն որպես Արարիչ, և Նրա ստեղծած էակների վրա Նրա օրինական իշխանության նշանն է:»

«Ուրեմն ի՞նչ է գազանի դրոշմը, եթե ոչ կեղծ շաբաթը, որը աշխարհն ընդունել է ճշմարիտ Շաբաթի փոխարեն:»

Մարգարեական այն հռչակումը, թե Պապությունը պիտի բարձրացներ իրեն այն ամենից վեր, ինչ Աստված է կոչվում կամ երկրպագության առարկա է, ցայտուն կերպով կատարվել է շաբաթը շաբաթվա յոթերորդ օրից առաջին օրը փոխելու մեջ: Ուր էլ որ պապական շաբաթը պատվի է արժանացվում Աստծո շաբաթից առավել, այնտեղ մեղքի մարդը բարձրացվում է երկնքի և երկրի Արարչից վեր:

«Նրանք, ովքեր պնդում են, թե Քրիստոսը փոխեց Շաբաթը, ուղղակիորեն հակասում են Նրա իսկ խոսքերին: Իր Լեռան քարոզում Նա հայտարարեց. «Մի՛ կարծեք, թե ես եկել եմ օրենքը կամ մարգարեներին քանդելու. չեմ եկել քանդելու, այլ կատարելու: Քանզի ճշմարիտ եմ ասում ձեզ. մինչև որ երկինքն ու երկիրը անցնեն, օրենքից մի յոթ կամ մի փոքրագույն նշան իսկ բնավ չի անցնի, մինչև որ ամեն ինչ կատարվի: Արդ, ով որ այս փոքրագույն պատվիրաններից մեկը խախտի և մարդկանց այդպես

սովորեցնի, նա երկնքի արքայության մեջ փոքրագույն կկոչվի, իսկ ով որ դրանք կատարի և սովորեցնի, նա մեծ կկոչվի երկնքի արքայության մեջ»:

«Հռոմեական կաթոլիկները ընդունում են, որ շաբաթի փոփոխությունը կատարվել է իրենց եկեղեցու կողմից, և հենց այս փոփոխությունն են մատնանշում որպես այդ եկեղեցու գերագույն իշխանության ապացույց: Նրանք հայտարարում են, որ շաբաթվա առաջին օրը որպես շաբաթ պահելով՝ բողոքականները ճանաչում են նրա իշխանությունը՝ աստվածային բաների վերաբերյալ օրենքներ սահմանելու: Հռոմեական եկեղեցին չի հրաժարվել իր անսխալականության հավակնությունից, և երբ աշխարհը և բողոքական եկեղեցիները ընդունում են իր ստեղծած կեղծ շաբաթը, նրանք գործնականում ընդունում են նրա այդ հավակնությունը: Նրանք կարող են այս փոփոխության պաշտպանության համար վկայակոչել առաքյալների և հայրերի հեղինակությունը, սակայն նրանց դատողության մոլորությունը հեշտությամբ է նկատվում: Պապականը՝ բավական սուրամիտ է տեսնելու, որ բողոքականները խաբում են իրենք իրենց՝ կամովին փակելով իրենց աչքերը գործի փաստերի առաջ: Քանի որ կիրակնօրյա հաստատությունը շահում է համակրանք, նա ուրախանում է՝ համոզված լինելով, որ այն ի վերջո ամբողջ բողոքական աշխարհը կբերի Հռոմի դրոշի ներքո»: Signs of the Times, November 1, 1899.